

*«Έκεί πού σταματῶ εἶναι μόνο
ένα ὄνομα!»*

Πολλά γράφτηκαν γιά τόν Χρῆστο Γιανναρά, πού ἔφυγε ἀπό τήν ζωή αὐτή στίς 24 Αὐγούστου. Τό πρόσωπό του κατέστη «σημεῖον ἀντιλεγόμενον». Θέλουμε νά πιστεύουμε, ὅτι στά βάθη τῆς καρδιάς του ἔκαιγε ἡ φλόγα τῆς πίστεως στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ καί ἡ ἀγάπη του γιά τήν Ὁρθοδοξία.

• Ἀπό ἕνα βιβλίο του, πού προκάλεσε ποικίλες ἀναταράξεις, ἀναδημοσιεύουμε χαρακτηριστική περικοπή:

«Σπούδασα μιά ζωή τῆ θεολογία καί τῆ φιλοσοφία, παθιάστηκα μέ τή σύγχρονη φυσική καί τήν κοσμολογία, διάβασα ψυχολογία καί πολλή ἱστορία. Καί ὅλα αὐτά ψάχνοντας γιά τό ἕνα καί μοναδικό αἶνιγμα, πού μέ βασανίζει: Τῆς ὑπαρξης πού μπορεῖ νά ἐρωτεύεται ἀέναα καί νά μή πεθαίνει.

Βρῆκα τήν πληρέστερη ἀπάντησι στούς Ἑλληνας Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας -τῆ μεγαλοφυέστερη ὡς τώρα ἀποκάλυψη. Μά ἡ αἴσθησι τῆς βεβαιότητας, ὅτι μιά μέρα, ὄχι πολύ μακρινῆ, τό κορμί μου θά λιώση στό χῶμα, αὐτό τό κορμί μέ τήν ἀνατριχίλα τῶν αἰσθήσεων του καί τό ξουράφι τοῦ μυαλοῦ, τό κορμί πού μόνο μέ αὐτό χαίρομαι τήν ὁμορφιά τοῦ κόσμου, ταξιδεύω στά μήκη καί τά πλάτη τῆς γῆς, χαμογελῶ στούς διπλανούς μου, χειρονομῶ, μιλάω, ἀκούω μουσική - ἡ αἴσθησι πῶς τό κορμί μου εἶναι προωρισμένο νά γίνη λάσπη, δέν ἰσοφαρίζεται οὔτε μέ τίς γνώσεις τῆς Πατερικῆς Θεολογίας, οὔτε βέβαια μέ τόν ἴλιγγο τῶν πληροφοριῶν τῆς ἀστροφυσικῆς ἢ τῶν συμπερασμάτων τῆς ψυχανάλυσης, πού ὑποχρεώνουν τόν νοῦ νά ψηλαφήσῃ μιά ὑπέρτατη ὑπαρκτική ἢ αἰτιώδη ἀρχή.

Ἐδῶ καί χιλιάδες χρόνια, στήν κάθε διαδοχική στιγμή πεθαίνουν πάνω στή γῆ κάποιες χιλιάδες ἀνθρώπων. Καί ὁ δικός μου θάνατος θά εἶναι ἕνας ἀκόμα κόκκος στήν ἄμμο τῶν ἀμετρήτων θανάτων, πού συντηροῦν τήν ἀτέρμονη κλειψύδρα.

Μέσα σ' αὐτή τή ροή, πού παρασέρνει τό βίο μου ὅλο καί πιό κοντά στό ἀναπότρεπτο τέλος, καμμία ἰδεολογία καί καμμία γνώση ἢ ἐπιστήμη δέν μοῦ φωτίζει ἕνα στήριγμα νά κρατηθῶ, νά μή βουτήξω κατακέφαλα στη δίνη τοῦ παραλόγου.

Ὅσο γιά τά προγράμματα κοινωνικοῦ μετασχηματισμοῦ, γι' αὐτά καγχάζω ἐγώ ὁ μελλοθάνατος.

Ἐκεί πού σταματῶ εἶναι μόνο ἕνα ὄνομα. Ὅχι ἰδέα ἢ ἔννοια, ἀλλά μόνο ὄνομα -«σημεῖον» ζωῆς προσωπικῆς, ἐπώνυμης καί ταυτόχρονα καθολικῆς:

Τό ὄνομα Χριστός Ἰησοῦς. Στά ὄρια τῆς προσωπικῆς ἀναφορᾶς, πού ἐπισημαίνει, οἱ ἰδέες ξευτελίζονται, οἱ ἔννοιες ἀχρηστεύονται, τό αἶνιγμα τοῦ ἔρωτα καί τοῦ θανάτου παύει νά μέ περιμένει σάν σφίγγα στό σταυροδρόμι.

Καί κάθε λόγος πέρα ἀπό αὐτό τό ὄνομα μοιάζει περιττός.